

Theme:

The incorporation of Evil and עבודה זרה as part of the conceptual nature of Mishkan, defined not as a מקום בעלמא but as the embodiment of drives. This is what necessitates the change in the nature of the Mishkan and the nation. פקידה as the essence of a relationship which is נשיאת עון. Commitment over the long haul, and a new understanding of אומה in שמות as the ones who will go to wipe out Evil.

Structure:

Examining the organization of the parasha
 The developing change in ambience from open to dangerous
 Mishkan and עגל equivalents
 Conceptual relationship between Mishkan and עגל
 Similar changes in Torah, in Mishkan, and in Yisrael
 The balance defined by נשיאת עון and the need for צניעות in individuality

– **OUTLINE** –**THE ORDER**

The difference between the approaches of (ומיד צוהו עשו לי מקדש) and the סדר עולם (התחיל לצוותם) without a מיד and not to them
 To the תנחומא, we do not follow the chronology; to סדר עולם we do
 לא יחזיקו עבד עזרא and מחלוקת ספורנו
 Rashi himself is not clear, because even though he says ומאחר בתורה he includes many unnecessary issues (such as 'בניסן ובא' בתמוז) without making a case for why there could not have been ציווי למשה separated by עגל from the ציווי לעם.
 The מזרחי says that there would then have needed to be a new ציווי anyway, for סליחה is not דומה לחיבה
 The ט"ז adds that there could have been no ציווי למשה personally because there never was such a thing until the actual Mishkan made on ניסן א' and there certainly would not have been a ציווי when it was known that the nation would become מומרים
 But no matter how we understand the technicalities, the presentation per se is certainly central to an understanding of the Mishkan
 The גמרא כתובות סב: is certainly not משמע like the ספורנו because it sees it as increasing תאוה!

SUDDEN CHANGE?

The parasha seems to open innocently enough as a המשך of the last details of the Mishkan
 Suddenly we find ourselves up at הר סיני without warning
 And the subject changes to the עגל
 But the truth is that all along there has been something suspicious about the parasha!
 After which we go directly back to the Mishkan, as if everything were back to normal

EARLY HINTS OF DANGER

The difference in the nature of תרומות which were already מרומז in תרומה
 No longer sweet העשיר לא ירבה והדל לא ימעט אשר ידבנו לבו
 Here it becomes ולא יהיה בהם נגף בפקוד אותם – איש כופר נפש
 כסף הכיפורים – לכפר על נפשותיהם

ולא ימות: כיור וכנו Same regarding the

שמן המשחה on חיוב כרת Same regarding the

עשיית הקטורת on חיוב כרת Same regarding the

The פקוד אותם is exactly the same לשון as the עגל itself: ביום פקדי

כפרה is the name of the game, and now we can begin to understand the אחת בשנה and the מדם חטאת הכיפורים at the end of תצוה that we never understood before

The אחת בשנה turns out to be the יום הכפורים that is created here in תשא!

But that כפרה is essentially for the עגל itself: the חטאת הכיפורים (כט:א) is לקח פר אחד בן בקר which Rashi tells us is to be מכפר על עגל!

זהב נברא למשכן

זהב העגל וזהב המשכן

This is the only reason that there needed to be כהנים in the first place – until now we were perfectly happy with בכור as Rashi says on כ"ב:כ

Even initially in תרומה we find that זהב העגל and ויכפר על זהב המשכן

And as soon as we hear of the need to select אחיר לכהן we know that something must have happened to the בכורות (or is *going* to happen!)

עגל AS SUBSTITUTE FOR משכן

If the משכן were only כפרה for the עגל, a response to the מעשה העגל, then the order of presentation is impossible to understand

We must say, rather, that the two concepts are similar, and that the Mishkan comes to conceptually address the same needs that the עגל addresses

This would mean that there was no real עבודה זרה in terms of *substitute* for ה'

There was only a need for focus, for tangibility, which the Rambam says is the basis of the צווי (מורה נבוכים חלק ג' פרק ל"ב) anyway!

מורה נבוכים חלק ג' פרק ל"ב (See מורה נבוכים חלק ג' פרק ל"ב)

מורה נבוכים חלק ג' פרק ל"ב (See מורה נבוכים חלק ג' פרק ל"ב)

What they needed was no different than the expression of שכינה in ענן

So what is so terrible? They built their own משכן

כיון שנבנה המקדש בירושלים נאסרו כל המקומות לבנות בהם בית לה'! (רמב"ם)

בית חוניו

For simply building a place for davening would be אסור if not for logistics.

בנין מקדש אחר ואיסור במות

This is the מקור of במות which are always mentioned together with ע"ז

What does לא סרו have to do with the עגלות ירבעם? They are essentially the same in terms of utilizing imagination, דמיון

This is the איסור of (יבמות ו.) את שבתותי תשמורו ואת מקדשי תיראו

This is what the כזר answers back that he always suspected (שם צ"ח) and what his dream implied: אין האדם מגיע אל הענין האלוקי אלא בדבר האלוקי

Otherwise, *everybody* is looking for God – yet they remain evil

Any attempt to put in one's own הרגשות into the מצוות השם is essentially this איסור

איסור במות בזמנינו is not an extension of one's own desires – *that* is the עבודה

Inserting one's own vision into תורה, deciding in advance what the Torah must want to be saying

עגל ומשכן THE

The problem is that there seems to be much more here than a mere substitute

אפי רברבי ואפי זוטרת – קטיגור יעשה סניגור?! (חגיגה יג) and the מרכבה

Conceptually, they are the same: עיניהם גדולות כשל עגל (בכורות)

The eventual גדול כהן is the one who made the עגל

simply made the כרובים back into the עגל

יומא יט: !עגל and the mark of the צדוקי

The very sanctuary for our deepest רע: the יצרא דעבודה זרה See יומא סט:

Much more than the Rambam ever dared say

There is no giving by halves

סנהדרין קב: and Menashe

The sensuality of עבודה זרה, a place of תאוה

לא עבדו ע"ז אלא להתיר להם עריות בפרהסיא (סנהדרין סג:) – אחרי לבבכם אחרי עיניכם

Imagine how much was lost in the loss of that תאוה if the יצרא דע"ז was מפסיד so much

כרובים – זכר ונקיבה

The shaming of Yisrael with the claim that the עריות גויים saw קדשי, pure pornography, in the

הקדשים

THE BALANCE

The משכן is more than a safe sanctuary for mammalian needs, but the basis of all relationships that are part of those mammalian drives

נרתמים למשכן-נרתמים לעגל (ירושלמי שקלים א:א)

That is why it needed אומנות and לבו ידבנו

Aharon became the focus of those desires

as the essence of משכן; עבודה זרה and במות as Narcissus: You and your image

Marriage with no partner

ככלותו לדבר אתו – ככלה – תורה כאשת חיל – כאילו בעל ארוסתו בפניו

Sharing expressions of God but not Him

CHANGES**IN TORAH**

A change in the nature of the Torah: חרות על הלוחות vs. לוחות השניים

אני אמרתי אלהים אתם ובני עליון כולכם – אכן כאדם (הראשון) תמותון

No possible שכחת התורה

The פגם is indeed in terms of ככלותו and is therefore expressed in the loss of jewelry: עדיים

IN MISHKAN

A change in the nature of Mishkan

No longer כל איש אשר ידבנו לבו

Yet we do not begin with תשא and with ירבה

Indeed לה' מחר

Either way lies disaster: Losing if we fear passion; destroying if we want it on our terms

ירד דודי לגנו או הר סיני

IN ISRAEL

A change in the nature of the Nation

From **ביום פקדי ופקדתי** into **פקידה**

תשא עונם: (Changes the nature of **שמות**) **כי תשא**

פוקד **עון** **אבות** **על** **בנים** **requires** **נושא** **עון** **ופשע**

To “carry it”

A new definition of **עם** that is predicated on **נשיאה** through the **דורות**

אשר לא נבראו בכל הארץ ובכל הגוים

The **מלחמת הרע** and the **Mishkan** as the end of Evil (Zohar)

We now continuously journey towards the **לוחות הראשונים** and **ביטול הרע**

צניעות

The need for a **משכן** as a place of **צניעות**

The destruction of the **לוחות** because they were given **בפומבי**

אין לך יפה מן הצניעות

בצלאל=בצל

The real **צניעות** of Esther

The incredible change in Esther at the end

For **צניעות** is **כי תשא**

The recognition of the significance of the individual within **פקידה** and **נשיאת עון**

Two meanings to **נשיאת ראש**

נשיאה AND זכרון

Zohar: **שבירת הלוחות** and **עמלק**

רמח"ל ועמלק ושכחה

מחיית עמלק

נזכרין ונעשים

פוקד עון-זכרון-יום הזכרון-פורים-וביום פקדי-בפקוד אותם: being an essential element in both